

Budget 2014

Meerjarenplanning 2014 – 2019

Geachte voorzitter

Mijnheer de gouverneur

Leden van de deputatie

Collega's

Vandaag wordt het startschot gegeven voor de (intussen reeds zwaar ingekorte) jaarlijkse marathon van provincieraadszittingen. Deze marathon zal voorspelbaar afgesloten worden op het moment dat het **Budget 2014** meerderheid tegen minderheid met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal worden goedgekeurd. Het doorworstelen van het Budget 2014 en de Meerjarenplanning is niet echt een eenvoudige opgave gebleken. Het is een race tegen de tijd geworden met talrijke onverwachte hindernissen. Misschien had men hieraan toch wat meer aandacht mogen besteden tijdens de verschillende commissies. Maar blijkbaar hielden de meeste provincieraadsleden hun vragen (een kleine tweehonderd) in reserve voor de provincieraadszittingen zelf. Waar in het verleden in de begroting vooral het financiële aspect werd bekeken en nadien een toelichting bij de cijfers werd gegeven, wordt nu in de Beleids- en Beheers Cyclus vertrokken van een totaal andere aanpak. Er wordt gestart vanuit de visie van wat het bestuur binnen het bestek van het meerjarenplan wil realiseren. Het vooropgestelde resultaat moet letterlijk omschreven worden. Pas daarna wordt deze nota omgezet in cijfermateriaal. De focus verschuift dus van input (financiële middelen) naar output (de resultaten die het bestuur wil behalen, het effect).

Door letterlijk te omschrijven wat het gewenste resultaat is, kunnen de beleidsrapporten niet alleen nauwer opgevolgd en gestuurd worden, maar ook beter geëvalueerd worden en beoordeeld op hun efficiëntie. Dit impliceert echter dat de beleidsdoelstellingen en hun concretisering in actieplannen en acties, veel minder financiële detailinformatie bevatten. De cijfers vervagen, het beleid komt voorop. In de beleidsrapporten wordt de loutere financiële informatie aangevuld met inhoudelijke, niet-financiële informatie.

Samengevat in 3 vragen gaat het in de BCC om:

1. Wat wil het bestuur bereiken?
2. Wat wordt gedaan om dat doel te bereiken?
3. Wat is de financiële weerslag van de doelstellingen?

Dit heeft tot gevolg dat we ons zullen moeten focussen op de beleidsdoelstellingen, eerder dan op de cijfers. Maar dit impliceert ook dat er heel wat al dan niet technische vragen zullen gesteld worden door de respectieve fracties.

De 10 prioritaire beleidsdoelstellingen kaderen inderdaad perfect in de rol van de provincie zoals die duidelijk omschreven staat in het provinciedecreet. Er wordt natuurlijk ook een beetje gespeeld met woorden en begrippen. Deze zijn voldoende vaag en/of ruim om op die manier een heel brede lading te kunnen dekken.

Maar deze beleidsdoelstellingen, hoe mooi geformuleerd ook, kunnen ons niet overtuigen om het provinciale bestuursniveau in stand te houden. Onze Vlaams Belangfractie blijft onveranderd van mening dat de provinciale bevoegdheden moeiteloos kunnen overgenomen worden, hetzij door het gemeentelijk of stedelijk niveau, hetzij door de Vlaamse Gemeenschap. De efficiëntie zal enkel toenemen, de kostprijs dalen. De stem voor de afschaffing van de provincies wordt trouwens met het jaar luider en vindt steeds meer gehoor bij de burger en ook bij menig politicus, ongeacht de partij. Trouwens, ook op het colloquium van de Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP) op 19 oktober 2013 werd gesteld dat er een reële kans bestaat dat men de provincies zal laten uitdoven tegen 2018.

Ondanks de ongewijzigde opcentiemen op de onroerende voorheffing (295) en een ongewijzigde provinciebelasting zullen de ontvangsten uit **belastingen** in de periode 2014 – 2019 toch toenemen met 8,5%. De deputatie beschouwt de indexatie van de belastingtarieven immers niet als een belastingverhoging. Maar 'de facto' is dit natuurlijk een verkapte belastingverhoging. Wij voelen ons dan ook geroepen om deze illusie, dit smoesje te doorprikken. De financiële schulden zijn de afgelopen jaren inderdaad gedaald maar zullen de komende jaren opnieuw toenemen met 6,5%. Dit is het verhaal van het halfvolle of halflege glas. De deputatie spreekt van een "lichte" stijging maar wij stellen vast dat het gaat om niet minder dan 10.000.000 euro! De daling tijdens de vorige legislatuur is trouwens voor een belangrijk deel te wijten aan de gunstige lenings- en rentevoorzwaarden van de laatste jaren. De vraag stelt zich natuurlijk of dit in de al dan niet nabije toekomst nog het geval zal zijn. Men gaat er blijkbaar van uit dat de nieuwe schulden een kortere looptijd zullen hebben. In 2014 bedraagt de uitstaande schuld van de provincie Oost-Vlaanderen 92 euro per persoon. Dit betekent meteen dat de budgettaire marges alsook de reservefondsen langzamerhand worden uitgeput. Ik kan mij trouwens niet van de indruk ontdoen dat het provinciebestuur bepaalde uitgaven bewust te hoog gebudgetteerd en bepaalde uitgaven bewust niet doet, zodat er jaarlijks een beduidend een overschot is.

Ik moet toegeven, er is inderdaad een **financieel evenwicht** want er is voldaan aan de 2 decretaal opgelegde voorwaarden:

1. Toestand evenwicht

Het resultaat op kasbasis is voor elk financieel boekjaar groter dan of gelijk aan nul (de totale ontvangsten + de overschotten van het vorig financieel dienstjaar dekken de totale uitgaven + de tekorten van het vorig financieel dienstjaar) – 7.000.000 euro.

2. Structureel evenwicht in de autofinancieringsmarge

De autofinancieringsmarge van het laatste boekjaar waarop de financiële nota van het meerjarenplan betrekking heeft, moet groter of gelijk zijn aan nul (op het einde van de bestuursperiode volstaan de exploitatie-ontvangsten om de exploitatie-uitgaven, de intresten en aflossingen te financieren) – 1.300.000 euro

Op het vlak van het **personeel** wordt een voorzichtige aanpak gehanteerd, al wordt een lichte terugval met 25 voltijdse equivalenten in vergelijking met de huidige situatie ingecalculeerd. Toch blijft het moeilijk, zo niet onmogelijk, om te voorspellen hoe de personeelsbehoeften binnen enkele jaren zullen evolueren. Dit geldt zeker voor het onderwijs. Een niet onbelangrijke variabele in dit verband is het tijdstip waarop pensioengerechtigde personeelsleden effectief hun pensioen zullen opnemen. De personeelskosten bedragen intussen 40 % van de exploitatie-uitgaven (na de verrekening met de weddesubsidies van het onderwijzend personeel). Een strikt beleid inzake personeelskosten is derhalve onontbeerlijk voor het financiële evenwicht. Men moet er wel over waken dat de balans niet doorslaat in de andere richting. Waardevolle projecten en unieke expertises, die een extra engagement van de provincie vragen, mogen uiteraard niet verloren gaan. Bovendien wordt hier en daar geklaagd dat bepaalde diensten onderbemand zijn. Het stemt ons wel gelukkig dat de bijdrage voor bijkomende pensioenpijler voor het contractueel personeel opgetrokken wordt.

Op het vlak van **onderwijs** zet het degelijke en succesvolle, maar toch zo prijzige onderwijs haar dynamiek verder. In dit verband wordt een mogelijke fusie van de verschillende onderwijsnetten nader onderzocht. Een ballonnetje dat al vele jaren opgelaten wordt. Het lijkt minister Smet intussen menens te zijn. Helaas heeft de bevoegde minister wel de reputatie meerdere brandjes tegelijk aan te steken. Misschien een eerder logische keuze want toch zwaar kostenbesparend. Want we moeten toch durven toegeven dat het provinciaal onderwijs het duurste onderwijs is per leerling in Oost-Vlaanderen. Maar dit betekent wel een zware aderlating voor de provinciale bevoegdheden.

Bij het overzicht van de entiteiten, opgenomen onder financiële vaste activa 2014, stellen wij ons toch de vraag waarom het nodig is dat de provincie participeert in de talrijke **sociale huisvestingsmaatschappijen**. Dat leidt enkel tot een warboel van bestuurlijke én financiële versnippering. Bovendien blijkt uit onderzoek dat deze sociale huisvestingsmaatschappijen niet altijd op de meest efficiënte en doorzichtige manier bestuurd en beheerd worden

Op het vlak van de **communicatie** wordt opnieuw behoorlijk wat geld voorzien voor de regionale zender AVS. De rubriek “Uit de provincieraad” is echter geen echte afspiegeling van de realiteit. Het provinciebestuur houdt blijkbaar de strikte hand aan de regie van dit programma, waarin meestal enkel de gedeputeerden aan het woord gelaten worden. Daarnaast worden ook weinig inspanningen geleverd om publiek te lokken tijdens de zittingen van de commissies en provincieraden.

Ook nu nog blijven de **internationale betrekkingen** met landen zoals China en Viëtnam een pijnpunt. Deze regimes nemen het nog steeds niet zo nauw met de mensenrechten. Bij elke ontmoeting met vertegenwoordigers van het betrokken land heeft het provinciebestuur de taak om te waken over het huldigen van democratische principes. De deputatie heeft de opdracht om, waar nodig, dit in haar contacten met de buitenlandse overheden ter sprake te brengen. Het kan niet langer dat op het vlak van mensenrechten geen significante vorderingen worden geboekt. De deputatie stopt zich liever weg achter een muur van economische belangen. Bovendien blijven wij van oordeel dat het enkel wat gerommel in de marge is. Wij stellen ons in dit verband ook de nodige vragen bij het “reisgedrag” van de deputatie want geen bestemming of land is teveel of te vreemd.

Er worden behoorlijk wat fondsen ingeschreven aan de inkomstzijde van het Budget door de verkoop van heel wat **provinciaal patrimonium** (Huis van de Sport, gronden Puyenbroeck, oud vredegerecht Ronse, restgronden PTI Zottegem, ...). Een intussen gemeenzame manier om het budget sluitend te maken via éénmalige maatregelen. Maar op die manier wordt de provincie wel in belangrijke mate verarmd. Bovendien staan een aantal eigendommen al jarenlang op het verkooplijstje zonder dat er concrete resultaten zijn gekomen (ik verwijs naar bijvoorbeeld het Metselaarshuis, het Huis van de Sport, het ouderlijk huis van Anton Van Wilderode). Wij spreken ook de hoop uit dat bepaalde restauratiedossiers eindelijk gefinaliseerd zullen worden. Ik denk hierbij aan De Huysmanshoeve in Eeklo en het Caermerklooster in hartje Gent. En dan is er nog “De Krook”, een bizar dossier in die zin dat men tot op heden nog niet echt weet hoe dit megalomane en prestigieuze project volledig ingevuld zal worden.

Dan is er nog de schier eindeloze reeks van **werkings-, project- en werkingssubsidies**. Wij kunnen ons nauwelijks voorstellen dat die allemaal nauwkeurig gecontroleerd worden. Ik vrees dat iedere gedeputeerde wel een aantal dada's heeft, alsook een aantal persoonlijke voorkeuren voor verenigingen, instanties of instellingen die dan om eerder vage redenen gesubsidieerd worden.

En dan is er nog als kers op de financiële taart het dossier van de **centralisatie van de provinciale diensten**. Waarschijnlijk het belangrijkste dossier dat we tijdens deze legislatuur zullen voorgeschoteld krijgen. Met dit project staat of valt voor een belangrijk deel de meerjarenplanning. Indien het project “Leopoldskazerne” morgen goedgekeurd wordt, zou er ruim 20.000.000 euro minder uitgegeven worden dan voorzien werd in de meerjarenplanning. Al zijn er ook hier nog veel vraagtekens. De

vaststelling dat het provinciebestuur zo snel van koers verandert, verontrust mij. Eerst heeft men jarenlang de Urbis-piste aan het Gentse Zuid bewandeld, een piste die de belastingbetaler handenvol geld heeft gekost. Ik vrees dan ook dat het ganse verhaal iets rooskleuriger gebracht wordt dan het in realiteit is.

Om te besluiten, het zal u niet verbazen dat onze fractie het Budget 2014 niet zal goedkeuren om de reeds eerder aangehaalde redenen. Bovendien werd onze fractie op geen enkel moment betrokken bij zowel het Budget 2014 als de Meerjarenplanning.

Tenslotte een woord van dank en felicitaties aan de diensten om alles in goede banen te leiden, aan de administratie voor de degelijke werkstukken, aan de deputatie voor haar medewerking en bereidwilligheid, aan mijn fractiegenoten voor hun medewerking en inbreng en aan de andere collega's voor hun luisterbereidheid.

Olaf Evrard
Fractieleider Vlaams Belang

Gent, 19 november 2013